

Razmišljanja

OVAJ ČAS, OVAJ DAN

Stanislava Adamić

Gospode, Ti vidiš. Još jednom molim. Po stoti put, ne spominjem se broja, razdiram neba molitvom i kletvom. Drukčije n e m o g u. Tijelo je slabo. Krv kolebljiva. I buntovna. Kostilomne. Srce zbunjeno pred životom, opipljivom slikom Nasilja. Gospode, rulje gaze Tvoje tijelo. Tvoju stasalu i tek rođenu i nerodenu djecu. Rugaju se. Izazivaju himbom i bahatošću. Orgijaju nad leševima. Ruše oltare. Obaraju zvonike. Boje se T v o j i h zvonai Oskvrnjuju hostije. Pijani, drogirani, krvožedni, razvratni, osiljeni.

Tvoj puk moli.

Ne oglušise na patnju, Bože! Ti Milosrdni i Strpljivi. Prodrmaj milosnim udarom one koji su možda nekoć, i nedavno, bili ljudi. I sada je ljudsko obličje znamen sramote. I otpadništva. Gospode, Tebi su znane granice izdržljivosti satrvene ljudske djece. Ti osluškuješ molitve. Iz rane. Goleme rane tijela i duše ovog naroda koji Ti je uvijek bio vjeran. I ponosan na svoju povijesnu ulogu i predodređenje. Sjeti se! S a d a je bedem uporište nade. Po Tebi. Hoće li biblijski David još jednom, samo jednom, u ovom povijesnom trenutku očaja i nade oživjeti u liku djeteta, starca, majke rasplakane, udovice ojađene? I oprijeti se Golijatu od gvožđa, s bombom u srcu, s krilima Zloduha koji oskvrnjuje visine?

Učini čudo - Ti koji s v e m o ž e š. Smiluj se i zavedenima. Nahuškanoj rulji, koja bi mogla, koja će možda jednom biti pokajnička, hodočasnička procesija prema groblju žrtava, nad kojima zvona Uskrnuća mole i slave.

Gospodine, ovaj dan, o v a j č a s, - da ne bude kasno.